

HÜR YÜREKLİ GENÇLER

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 16.09.2012 tarihli (180.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihî ecmaîn.

Değerli kardeşler,

Yarım kilo kadar gelen bir güvercin - sapasağlam kanatları, gagası, her şeyi sağlam olan bir güvercin- ayağına bir kilo bir taş bağlandığı zaman ne kadar uçabilir? Bu soruyu cevaplandırmak için test etmeye gerek yok. Kendisi yarım kilo olan güvercin yarım kilo da kaldıramaz. Ayağına on gram, yirmi gram bir şey takılırsa ya da gagasına on beş-yirmi gramlık bir ceviz takarsa onu götürür götürürse. Kimse ağırlığından fazlasını kaldıramaz. Güvercin de kaldıramaz.

Kardeşler,

Mus'ab bin Umeyr radiyallahu anhaya Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz "Mus'ab, Yesrib'e git, onlara dini öğret." dediği zaman ayağına kilogramlarca yük bağlanmış olsaydı sıçrayıp gidemez ve bugün ezanları okunan bir Medine diye gözümüzde bir şey olmazdı. Ashabı kiramın gençlerinin de ihtiyarlarının da avantajları cahiliye döneminden kalan bağlantılarını kökten kopararak mü'min olmalarıdır. Hür mü'min olarak yaşadılar. Mus'ab örneğinden yüzlercesine kadar ashabın üzerinde bunu görüyoruz. "Şimdi mi gideyim ya Resûlellah, hafta sonu mu geleceğim, buradaki imtihanlara geri geleceğim değil mi? İşte, kız kardeşimin düğünü vardı, nişana da geleceğim değil mi?" deseydi, yani ayağında kilolarca yük olsaydı Yesrib yoluna çıkamazdı o. "Mus'ab, sen Yesrib'e git." deyince "Lebbeyke ya Resûlellah." dedi, başka bir şey demedi.

Ashaptan duyarsınız, "Buyur." demezler. Mesela filan, diye çağırdın mı -Arapçası (بِئْتَم) buyur, evet, demektir- ashap ne diyor? "Lebeyke ya Resûlellah." Baş üstüne demek, baş üstüne. "Ağabeyimin düğününe geleceğim değil mi? İmtihanlara yetişeceğim değil mi?" diyen birini abdeste de gönderemezsin. Resulûllah sallallahu aleyhi ve sellem'in kızıyla evli olan Osman, Habeşistan'a gitti "Git." denilince. "Kızımı özlersin ya Resûlellah, yoksa ben giderdim de, işte sana kız hasreti çektiirmek istemiyorum." demedi. "Lebbeyke ya Resûlellah, lebbeyke."

Lebbeyk sözü, hür adam lafıdır. Bunu hür insan söyler. Hürriyeti olmayanın söyleyebileceği, vaat edebileceği bir şeyi yoktur. Allah ashabı kiramdan da kıyamete kadar onların peşinden gidecek ayak sahibi, yürüyen mü'minlerden de razı olsun. Müthiş bir himmet göstererek, insanoğlunun ulaşabileceği en yüksek hürriyet noktasına ulaşarak iş yaptılar. "Lebbeyke ya Resûlellah." Bu kadar. Baş üstüne ya Resûlellah, baş üstüne, buyur. Hiçbir tanesi riyakârlık olsun, sempatik görüneyim diye "Anam, babam sana feda olsun ya Resûlellah." demediler. Üzülmecek olsa Peygamber, analarını babalarını kurbanlık koç gibi Peygamber'in önüne getireceklerdi, hazırıldılar ona. Laf olsun diye baş göz üstüne edebiyatı değil öyle. Hür adamlar. Ebu Bekir radiyallahu anh Mekke fethedildiği gün babasını tuttu yakasından: "Gel, Resulûllah'ın önüne diz çökeceksin." dedi. Doksan yaşlarında bembeyaz saç sakalıyla babasını Peygamber aleyhisselamın önüne getirtti, Efendimiz aleyhisselam onu görünce de "Ebu Bekir, biz ayağına giderdik bunun, bu yaşlı adamı niye buraya getirdin?" dedi. "Hakkıdır, gelecek, diz çökecek ya Resûlellah." dedi. Hür adam, hür! Ana-baba bağı bile çözmüş Allah'ın önünde.

Bugünkü nesiller Allah'ın dinini ashabı kiramdan daha kapsamlı ve geniş bir şekilde bildikleri hâlde, yedi yaşında sekiz yaşında hafız oldukları hâlde, on yaşına gelmeden Ebu Hureyre'nin kırk yaşında öğrendiği ilmihâl bilgilerini öğrendikleri hâlde, cennet/cehennemle ilgili felsefe yapacak kadar

ilim sahibi oldukları hâlde evinden camiye bile gitmeye neden fırsat bulamıyor? Çünkü elli altmış kiloluk vücuduna tonlarca zincirle yük bağlanmış. Hür değil! Bir genç kız, bir genç delikanlı hür olmadıktan sonra yüreği Allah'a kanatlanıp gidemez onun. Kanatlanmak hürriyet işidir. Güvercinin kanatları var, gagası var, ayakları var, görünüşte sapsağlam güvercin ama kanatlarının kaldıracağı kapasiteden daha fazla yük taşıyor. Ayakları bağlı.

Kardeşler,

Bir örnek olarak kendi hatıramı anlatmak istiyorum. Bir gün bir çiçek çok hoşuma gitti. Satıcısına “Bu büyür mü?” dedim. “Bu mevsimlik çiçektir, bir hafta sonra üç katı olur.” dedi. “Bunu hemen bana ver.” dedim. Fiyatını bile pazarlık etmeden aldım, eve götürdüm. Bir hafta, üç hafta geçti, çiçek büyümedi. Aynı çiçek. Sinirlendim bir pazar zamanı tekrar gittim. “Sen bunu, çiçeği bana büyüyecek diye verdin. Hiç büyümedi.” dedim. “Ağabey, sen bunun saksısını değiştirmişsin.” dedi. “Değiştirdim tabi, bakıyorum çiçeğe.” dedim. “Ben sana bunu bir avuç saksıda verdim. Sen bunu koca iki kiloluk saksıya koymuşsun, gübre koymuşsun, toprak doldurmuşsun. Zavallı çiçek kökleriyle uğraşılıyor sana çiçek veremiyor ki. Ben bunu küçük bir saksıya koydum, kökleri gidecek yer bulamayınca ışık tarafına doğru büyüyordu. Sen bozmuşsun bunun düzenini.” dedi. “Ben buna hizmet ettim. Gübre koydum, hususi toprak.” dedim. “Onun için büyüyor tabi.” dedi.

Bunu ben bir kenara not ettim. Şu çiş bezi bile ütülenen çocukları neden Allah'a salamadık bunu bundan anladım ben. Kaka yaptıkları bezleri bile ütüleniyor çocukların artık. Ayaklarına Ağrı Dağı kadar yük bağladık çocukların. Hafız da etsen hafızlık kanat, fıkıh bilgisi kanat. Her şey var çocukta. Hafız, âlim... Küçük yaşta, ashabı kiram Mekke fethedildikten sonra bile umreye gidemediler. Umre göremediler. Bizim çocuklarımız buluş çağına gelmeden umre yapıyorlar, hac yapıyorlar ama ayaklarında okulu, çeyizi, akrabası, düğünleri, nişanları... Her biri bir dağ kadar yük var çocuklarımızın ayaklarında. Hür değil çocuk. Hür değil. Ha vize vermediği için bir devlet, Mekke'ye Medine'ye gidememişsin ha sen hasta olduğun için gidememişsin. İki türlü de sen hür değilsin.

Yani bir neslin Allah'a doğru kanatlanması Şeriat'ı, İslam'ı, dini yaşaması Rabb'i için can verecek hâle gelmesi sadece Yahudi'nin ve dünya siyonizminin baskısı, işkencesiyle olmuyor. Analar, Müslüman analar, Müslüman babalar da çocuklarını dünyaya köle edip ayaklarına dünyayı ta bebeklik günlerinden itibaren, dünya putunu ayaklarına bağladıkları için bir türlü bir gece teheccütte “Sana geliyorum Rabb'im.” diyemezler. Diyemezsin ki, bunu nasıl diyeceksin. Edebiyatını yaparsın. Kadir gecesi dua törenleri yaparsın sen. Tespih namazını bile bir imama ücret vererek kıldırmak zorundasın sen. Çünkü on beş defa aynı şeyi bir makine ile saymadan söyleyecek kadar boş kafa yok ki. Bin tane hesap... Alışmış, bilgisayardan başka bir şeyle de saymayı da bilmiyor. Namazda bilgisayarla da tespih saymak caiz değil. Bir imama “Sen önde ne yaparsan yap, biz seni görmüyoruz, on beş defa söyleyeceksen söyle, biz de arkadayız.” diyor. Caizdir, değildir, bakamazsın. Tespih namazı sevap, bunu biliyor, “Bir yakalayayım şu sevabı.” diyor ama yirmi dakika on beş defa şurada, on beş defa rükûda on defa şurada “Subhanallah” diyecek kadar sayı sayacak kadar kafa kalmamış ki.

Bütün kafa hep ayaklarda, ayaklar ellerde, eller gözlerde, hep organlar birbirlerinin ters yerine konmuş. Bir insan düşün, gözü ayaklarının üzerine konmuş. Ayak parmakları da alınına konmuş. Böyle acayip bir mahluk düşün. Gözü ayağında bir insan nasıl yürür? Bu hâle geldikten sonra çocukların İmam Hatip lisesine gitmelerinin, Kur'an kursunda okumalarının da çok bir anlamı yok. Neden? Sen istediğin kadar kanat tak. Güvercinin ayağında koca bir teneke bağlı. Çırpınıp duruyor hayvancağız uçacağım diye. En sonunda ya ayağı kopacak ya da tüyleri dökülecek, berbat olup gidecek. İşte böyle.

Hafız olduğu hâlde, İmam Hatip tahsili gördüğü hâlde, ana-babası Müslüman insanlar olduğu hâlde, hatta çarşafli/peçeli/güzel kıyafetli annelerin çocuğu olduğu hâlde nur yuvası gibi evlerden

komik komik hayatlar yaşayan zalim insanların çıkmasının, gençlerin harap olmasının nedeni budur. Gençlerimiz işte ayaklarına bağlı yüklerden dolayı çırpınıyor, çırpınıyor; sadece tüyleri dökülüyor. Kaldırması mümkün değil o yükü.

Ashabı kiram -Allah onlardan razı olsun- önce cahiliyeyi, putları ve bütün melanetleri sıfırlayıp Resulullah'ın huzuruna geldiler. Resulullah aleyhisselam Ebu Talib'e "Amca iman et, bir kelime söyle kurtul, bir kelime amca, amca! Sen bir 'Lailaheillellah' de gerisi bana kalsın, ben seni şefaate edeceğim." dedi. Ebu Talib'in niye bir kelime söyleyemediğinin sırrı nereden çıktı? "Yeğenim sonra ben ölünce kadınlar diyecek ki: 'Ölümden korktu da Ebu Talib iman etti.' Dedirtmem ben bunu, biz soylu bir aileyiz." Bütün yükleri atamadığı için o sevgili yeğenin bir hatırını tutup da şöyle bir "Lailaheillellah" diyemedi. Demek ki komşular ne diyecek, baldız ne diyecek, diye bunları kafandan atamadıkça sen Muhammed aleyhisselam kapında diz çökse de iman edemiyorsun.

Hür nesil yetiştirmek lazım. Hür nesil. Allah'tan başkasında gözü olmayacak. Cennetten başka hiçbir ödülü kabul etmeyecek bir nesil, nesildir. "Hafız ol sana araba alayım." dediği zaman babası "Yazıklar olsun baba! Kur'an'ın karşılığı bir araba mıdır?" diyen bir nesil: "Buyur ya Resulellah, lebbeyke ya Resulellah." der. Elif cüzüne geçince bisiklet; Kur'an'a geçince, hafız olunca araba, bir de biraz daha iyi Kur'an okursa evlendirdin. E, cenneti ne zaman vereceksin? Cennete bir şey kalmadı. Yapacak bir şeyi yok. Küçük hedefli, küçük adımlı insanlar yüzünden Allah'ın muhteşem zekâlarla, muhteşem imkânlarla yarattığı çocuklarımızın hayatını maalesef heder ediyoruz.

Normalde çocuğun elli santim ayağı olur, babasının da yüz santim ayağı olur diyelim. Baba elinden tutarken çocuğun, yürüdüğü zaman çocuk onu engeller. On dakikada gideceği yere, çocukla yürüdüğü için yirmi dakikada gider. Şimdi ahir zamana geldik, çocuklar Rabb'lerine koşmak istiyor, babalar, anneler engelliyor. "Dur! Dur! Dur! Dur! Dur!" diyor. Anneler, babalar çocuklarına yalvarması lazımken, "Yavrumsu şöyle elin ayağın kirlenmeden tertemiz gel, seni evlendirelim de harama dokunmadan Allah için bir evlilik yap." demeleri lazımken çocuk: "Beni İstanbul'a gönderdiniz, rezil bir yer İstanbul'da üniversiteler. Evlendirin beni çabuk." diyor. Anne-baba "Sus! Duymasın akraba. Sen daha üniversiteyi bitirmedin, askere gitmedin nasıl evleneceksin?" diyor. Çocuğun ayağı uzun, yüz santimlik; babanın ayağı yirmi santimlik.

Sonunda ister babanın ayağı küçük olsun, ister çocuğun ayağı küçük olsun kimse yol alamıyor bu sefer. Hür nesil değil yaşadığımız zamanın nesli. Zincirli. Bilgisayar zincirliyor, internet zincirliyor, televizyon zincirliyor, çevre zincirliyor, onlarca zincir var ayağında zavallının. Kazara bir tanesi şöyle bir himmet edip bu zincirleri kırıp "Allahu Ekber" deyip yola çıkacak olsa onu hemen bloke ediyorlar. Kötü bir örnek çünkü. Çünkü esirler arasında bir kişinin serbest yürümesi ters. Esirlerin içinde herkesin zincirli olması lazım.

Kardeşler,

Allah, ashabı kiramdan razı olsun. Kıyamete kadar Kur'an'ın şahitliğiyle Allah'ın, Peygamber'inin şahit olduğu sahneler yazarak bize örnek olup gittiler. "İslam nasıl olur, şu asırda nasıl olur, bu asırda nasıl olur?" diye bir reklama hiçbir zaman ihtiyaç bırakmadılar. İslam; böyle elinde bir Kur'an var, Allah bir kitap indirmiş, bunu nasıl pratiğe dökeceğiz, diye derdi olan bir din değil. Ashabı kiram ihtiyaçlarıyla, kadınlarıyla, gençleriyle yüzde yüz "Kur'an böyle yaşanır." deyip gittiler. Peygamber aleyhisselam için, dinleri için aklımızı zorlayacak işler yaptılar. "Olur mu bu kadar canım, bu kadar fazla." dedirtecek işler yaptılar. Sonra da onu kalkıp pazarlık konusu yapmadılar. "Biz üniversiteyi feda ettik baş örtüsü için." dedirtemezsin bir sahabiye. Vallahi üniversite değil, İbrahim aleyhisselamın elleriyle yaptığı Kâbe'nin bulunduğu Mekke'yi bile arkalarına bakmadan bırakıp

gittiler. “Rabb’im senin için Kâbe bile feda olsun.” dediler. Üniversite bırakmış! Biz üniversiteyi baş örtüsü uğruna terk etmişiz. Maşallah. Allah nazardan korusun. Hiç de örneğimiz yoktu ya bizim.

Şu hadisi şerifi Buhari’den ve Müslim’den naklediyorum. Hikâye kitaplarından değil. Masal değil. Yüzde yüz Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem sözlerini toplayan muhteşem iki kaynağımızdan naklediyorum. Ebu Musa el-Eş’ari radiyallahu anhlâ ilgili -şu sesi güzel, Kur’an okuyan sahâbi- Ebu Bureyde isimli sahâbi diyor ki: “Ebu Musa el-Eş’ari bize şöyle bir şey anlattı bir gün, dedi ki: ‘Bir seferinde Resulullah sallallahu aleyhi ve sellemle beraber cihada çıkmıştık. Zatürrik’a denen bir cihada çıktık. Altı kişi bir bineğimiz vardı.’ (Ebu Musa el-Eş’ari ve arkadaşları, altı kişilik bir gruplarmış. Altı kişiye bir deve düşmüş. Gidecekleri yol dört yüz kilometre. Sıcaklık elli-elli beş derece. Ağustos ayında gidiyorlar böyle bir savaşa. Sonunda diyor altı kişi yürüyorlar. İşte demek ki günde üç saat deve biniyor, gerisini yürüyerek gidiyorlar. Gece zaten mola veriyorlar, gece yol almıyorlar.)”

Diyor ki Ebu Musa el Eş’ari radiyallahu anh: “Ayaklarımız yandı, tırnaklarımız döküldü ayaklarımızdan.” Kavrulmuş ayakları, yanınca ayağı ayak tırnakları dökülmüş yürümekten. “Herkes üzerindeki gömleğini çıkarıp ayağına sardı böyle. Sargı bezi gibi yaptık.” diyor. Çünkü yara ayakları, tırnakları bir insanın ne zaman dökülür ayağından? Böyle ayağını da sarmış. “Ya Resûlellah biraz mola versek, çok ayaklarımız yandı.” demek yok ama. Neden? Hür adam çünkü. Ayağındaki zincire değil, ayağına bile bağlı değil. Onlardan bir tanesi kolu yarıdan koptuğunu anlayınca, kol böyle kopmuş derisi tutuyor. Ayağıyla basmış, koparmış kolunu. “Senin için Resulullah’tan geri kalamam.” demiş! Hür adam hür. Elinden tutana bağlı olmak başka bir şey. Kendi koluna, ayağına bağlı değil! Allah onlardan razı olsun.

“Tırnaklarımız koptu yerlerinden.” diyor Ebu Musa el Eş’ari radiyallahu anh. Ayaklarına gömleklerini çıkarmışlar, gömleğiyle ayaklarını dolamışlar ve “Cihattan geri kalmadık.” dedikten sonra Ebu Bureyde diyor ki: “Ebu Musa radiyallahu anh böyle anlattı, işte böyle oldu.” diyor. Karşısındaki gençlere anlatıyor, “Bu konuşma bitince de yüzü kıpkırmızı oldu.” diyor. “Allah için yaptığımız bir işi anlattık, olmadı bu iş. Bozuldu.” diyor. Hür adama bak sen, Allah be. Hür adama bak be. Derdine bak. “Allah için yapılmış bir işi size anlatmayacaktık, olmadı bu iş.” diyor. Hâlbuki ne nostaljik hatıra ya! Allah! Ne nostaljik! “Filan şubat günü bizim şöyle tayinimiz çıkacaktı da işte itiraz etmedik filan.” Aman Allah’ım! Ah be. Ah ashâbi kiram ne iz bıraktınız ya.

Ebu Bekir radiyallahu anhlâ gömerken Ömer mezarının başında durmuş “Ah Ebu Bekir, peşinden zor gidilecek bir çığır açtın. Başımıza dert oldun.” demiş. Yani seni nasıl taklit edip yetişeceğiz şimdi? Biz bu ashâbi kiram neslini nasıl taklit ederiz? Ayağımızda dağlar, nehirler, diplomalar, belgeler, törenler, videolar... Milyonlarca denecek kadar zincir var ayağımızda. Hepsini yırtıp atıyorsun, anayı babayı aşamıyorsun. Yırtıp atıyorsun, arkadaşı atamıyorsun. Kur’an kursu arkadaşını, okul arkadaşını aşamıyorsun. Onlar, anayı babayı getirip Resulullah’ın önüne kurbanlık olarak getirdiler. “Sana anam babam feda olsun ya Resûlellah.” Dediler ve o hürriyetle de bir kanatlandılar ki ölenlerini Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem “Şimdi cennetlerde uçarken görüyorum.” dedi. Demek ki en son Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem vefat etseydi herhâlde hepsinin cennette kaç numaralı dairelerde kaldıklarını bile bize haber verecekti.

Hürriyete muhtacız. Dünyanın esir etmediği, kâğıtların zincirlemediği ve sözlerin kulaklara kurşun gibi girmeye cesaret edemediği bir hürriyet ortamında yaşamaya mecburuz. Çocuklarımızı karşımıza alıp: “Yavrum! Allah’tan kork. Benden bile bir daha korkma.” diyecek baba ve anne olmak zorundayız. “Yavrum ben bile Rabb’imin Şeriat’ına aykırı bir şey söylersem annen olarak beni çiğneyebilirsin.” diyen analar hür analardır, onlar hür çocuk doğururlar Allah’ın izniyle. “Ay, kız ne

diyecek komşular?” diye başlayan bir anneden doğandan bu Ümmet ne hayır görecektir? Komşuyu ilahlaştırmış, insanların ne diyeceğini ilahlaştırmış bir ailenin çocuğu putperest Ebu Cehil’in çocuğundan daha ağır şartlar altında büyüdüğü için belki Ebu Cehil’in... Belki değil olmuş bitmiş. Ebu Cehil’in oğlu İkrime radiyallahu anh müthiş bir şahadetle Rabbine kavuştu ama bizim namaz kılınan, tespih namazı bile kılınan (!) evlerimizden Rabb’imize uçacak, kanatlanacak çocuklar bir türlü yetiştiremiyoruz. Hür değil, hür değil. Bir tarafından ablası asılıyor, bir tarafından komşuları asılıyor, öbür tarafından nişanlısı asılıyor, herkes asılıyor. Zavallının kanatları, tüyleri dökülüyor, perişan oluyor. Rabb’imiz ise fitrat üzere yarattığı, hür yarattığı gençlerin hür kalmasını istiyor.

Kardeşler,

Bu şu demek değildir: Çocuklarımız okul okumasın, üniversite okumasın, hep ortada amele olarak kalsınlar, diplomasız ameleler bizim çocuklarımız olsun! Her hâlde böyle demiyoruz. (ولا تنسى نصيبك من الدنيا) “Kimse dünyadaki nasibini de unutmasın.” En güçlü diplomaların sahibi olsun çocuklarımız. Bana gençler “Hangi fakülteye girmemi uygun görürsün?” diye sorduklarında “En yüksek puan fakültesi.” diyorum. Öyle bir fakülte yok. Yok tabii. En yüksek puanı al mü’minlerin yüzü gülsün, senin iffetin duyulsun. Öyle dersane reklamı için çıkma. “Ben ‘Bismillah’ ile yola çıkmış bir genç olduğum için en yüksek puanı aldım.” de, ondan sonra da fitratına/kabiliyetine uygun bir fakülteye gir eğer Allah’ın Şeriat’ını çiğnemeyeceksen orada.

Biz hür genç istiyoruz. Örneğimiz olan, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem bize örnek gösterdiği gençler, sahabisi hür insanlardılar. Sad bin Ebi Vakkas nasıl geçti anasının karşısına, “Bin kafan olsa binini de intiharla koparsan ana, bırakmam Resulullah’ı.” dedi. Hürriyet, bambaşka bir şey. Ayağı bağlı güvercin uçamaz. Sadece çırpırır, çırpındıkça da tüyü dökülür. Tüyü döküldükçe de ölüme koşar. Hürriyet, sadece filanca Budistlerin filanca mü’minleri kesmesi ya da onları bir çadır kentte muhasara altına almaları değildir. Evet, bu hürriyeti engellemektir. Ama biri seni görünen bir zincirle bağlamadığı hâlde, alnına silahı dayayıp da “Kıpırdamayacaksın bir yere!” demediği hâlde sen camiye çıkamıyorsan, sen Rabb’in için yollara dökülemiyorsan, Allah için harcayacak üç gün-beş gün zaman bulmaya fırsatın olmuyorsa, ayağında zincir olmadığı hâlde alnına silah dayanmadığı hâlde sen bir esirsin! Sen de eşinden korkup bir adım gidemiyorsan, hep mazeretlerin oluyorsa, hep seni Allah için bir işe çağırdıklarında “Evde bir rahatsızlık var hani.” diye hep evin hasta oluyorsa senin, bahanen hazır oluyorsa sen doğal esirsin. Yaratılıştan esaret var sende. Engelli!

Allah, ashabı kiramdan razı olsun. Bize bu işi hiçbir şekilde kimseyle tartışmaya fırsat vermeyecek kadar güzel örneklerle bu dünyadan gittiler. Hür nesil olarak gittiler. Peygamber’inin -aleyhissalatu vesselam- bir mütercime ihtiyacı olduğunu duyar duymaz on yedi günde yabancı bir dil öğrenip Peygamberi’n önüne gelerek “Ya Resûlellah, mütercime ihtiyacın vardı ya ben hazırım, sana İbranice tercüme yaparım buyur ya Resûlellah.” dediler. Onlar da dil kursuna gitmek için bir sürü kredi, burs aradılar ama Peygamberlerinin ihtiyacı var diye. Öyle altı ay şuraya buraya dil kursuna gitmeye vakitleri yoktu. Altı ayda altı ülke fethetti adamlar. Hür adam çünkü. Hür adam.

Yalın ayak ellerinde bir bastonda Rüstem’in karşısına geçtiler de “Ne arıyorsunuz siz bu topraklarda, ne işiniz var burada çoban herifler? Siz bu saraya nasıl girdiniz çoban adamlar?” denince çoban kılıklarıyla karşılıklarına dikilip de “Biz Allah’a kulluğa geldik, kula kulluktan kurtaracağız sizi, Allah’a kul olacaksınız.” diye onları çoban olarak görenlerin karşısında sultanlar gibi konuşular. Allah onlardan razı olsun. Ellerini buruşturup “Burs istemeye geldik.” Demediler. “Yardım istemeye geldik.” demediler.

Onlardan bir delikanlı bir gün, bindiği atı için kullandığı kamçısı yere düştü. Bir arkadaşı da aldı kamçıyı verecek uzatıp eline almadı. “Ya buyur, kamçı senin.” “Almam. At onu yere.” dedi. Attı,

indi atından, aldı kamçıyı, tekrar çıktı dedi ki: “Resulûllah bize buyurmuştu ki -aleyhissalatu ve selam- “Kimseden bir şey almayın.” “Ben ki atımın kamçısı da olsa kimseden almam onu. Ben Resulûllah’tan duydum bunu.” demiş. Eh be. eh be! Böyle talebe bulursun da yüz yirmi bin tane, onlarla dünyalar fethedilmez mi? Bu talebe yola çıktığı zaman cennetin kapısına varmadan mola verilir mi hiç?

Daha okula kaydını yaptırdığı gün hemen eline kâğıtlar, kimlik belgelerini alıp burs için müracaata başlayana bak, bir de kendi atımın kamçısı yere düşünce onu veren birisinden almayacak kadar insana el uzatmama ruhuyla büyütölmüş bir delikanlıya bak. Örnek nesil, mübarek nesil. Kur’an boşuna övmemiş ki bunları. Övüyorsa Kur’an, (رضي الله عنهم) “Allah onlardan memnun.” diyorsa Kur’an, böyle olmuş bu demek ki.

Kardeşler, anneler, babalar, bir vakıfta/bir dernekte/bir okulda/bir medresede/bir dershanede görev yapan mü’minler,

Mü’minlerin çocuklarını, ümmeti Muhammed’in yavrularını, Allah’tan başkasının önünde secde etmeyecek, sadece Allah’ı dinleyecek kıvamda büyütün. Üç yaşındaki çocuklara el öptürmeye alıştırmayın hemen. Her el öpüş bir eğiliş tarzıdır. Öpmesinler ellerimizi. Caizdir ama bu zamanda caiz değildir. El öpmeye, burs almaya alışmış öğrenciden, çocuktan daha sonra bu Ümmet istifade edemiyor. O bursu/krediyi sonra hediye olarak tekrar istiyor. Evet, el öpmek caizdir. Büyüklerin eli öpölür. Lakin hele biz bir ara verelim bu el öpme işine. Dik duran, “Rabb’im, Kudüs kurtulmadıkça gülmek bana haram olsun.” diyen Salahaddin yetiştirelim biraz da. “Resulûllah sağ değilse, bu hayat bana haram olsun.” diyen Nesibelerimiz olsun bir miktar da. “Tek bir açık kadın, harama düşmüş kadın varken bu ziyafetler bana haram olsun.” diyen, ümmete adanmış kızlarımız da olsun. Çocuklarımıza ilk defa doğar doğmaz ezan okuttuğumuzdaki sırrı yakalayalım. Minarelerin çocukları olsun çocuklarımız.

Anneler, babalar,

Çocuklarımızı sevelim.

Öğretmenler, muallimler,

Çocuklarımızı okutalım.

Vakıf görevlilerimiz,

Çocuklarımızı yetiştirelim ama bizim için değil, bizim için değil. Anne-baba, çocuğunun mürüvveti ne zamandır biliyor musun? Sana onun şahadet haberi geldiği zaman “Rabb’im hamdolsun, mürüvvetini gördüm çocuğumun.” diyeceksin. Ne demek? “Sayesinde cennete gireceğim bir amel yaptı çocuğum.” demek. Yürüyen Kur’an, yaşayan sahabe olduğu zaman çocuğun, şükür secdelerine kapanıp “Rabb’im sana hamdolsun, bana da bir Zeyd nasip ettin. Bir Ammar da benim oldu. On yedi günde Peygamber’in hatırı için dil öğrenip, kapısına gelip ‘Kullan beni ya Resûlellah.’ diyen bir çocuğun babasıyım/annesiyim.” diye şükretmeye başlayalım.

Hocaefendi,

Senin vakfındaki gençler, derneğindeki gençler arttığı zaman değil mahalledeki camide sabah namazında gençlerin sayısı arttığı zaman mutluluk hisset sen. Çünkü İslam kimsenin vakfı, kimsenin tarikati, kimsenin cemaati değildir. Senin tarikatin, milyon sayıya ulaşsa, yedi milyar insanın beş milyarı senin tarikatından, vakfından, cemaatinden olsa ümmeti Muhammed olarak topluca bununla övünölmediği sürece kim kazandı bundan? Taşeron firmanın zenginliğinden ana firmanın kazancı mı

oluyormuş? Bizi Allah şu dinin taşeron firmaları yapsa bu bile yeter bizim için. Kimsenin tarikatı, vakfi, cemaati İslam değildir. “İslam’ın hizmetkâriyiz. Kapısının paspaslarıyız, inşallah.” diye şükretmemiz gerekiyor.

Hür nesil istiyoruz. Hür! Cemaatine, vakfına, anasına, babasına değil Allah’a bağlanmış nesil istiyoruz. Hani hür bir çocuk vardı ya onu asacakları zaman “İster misin Muhammed senin yerinde olsun?” dendiğinde ne demişti: “Vallahi Muhammed’in ayağına bir diken batacak da ben kurtulacaksam onu da istemem, asın beni!” Ve asmışlardı onu da, Cebrail gelip Peygamber’ine o şehadeti muştı etmişti. Öyle hem dinden kimseye mangalda kül bırakmayacaksın; senin şeyhin, hocan, vakıf başkanın, cemaat başkanın dünyada kerametleriyle dünyanın mamur olduğu biri olacak ama Allah için fedakârlığa gelince hep sen bir kitaptan bir kılıf bulacaksın. Hep senin mazeretin göklerden hazır indirilmiş olacak. Hiç sıkıntıya düşmeye gerek yok.

Kardeşler,

Burada müthiş bir ayıbımız var. Çocuklarımızı Allah’a adıyoruz ama kapımızda besliyoruz. Çocuklar Allah’ın. Vakıflar Allah rızası için. Camiler Allah rızası için ama yemler, sütler hep bizim kapıya akıyor! Ne acayip! Projelere hep Allah’ın, ürünler hep bizim kapıda! Bu melekleri güldürmekten başka bir işe yaramaz. Melekler bu hikâyeleri bizden önce de çok dinlediler.

Kardeşler,

Yine Buharî’den ve Müslim’den bir hadisi şerifi -kıyamet günü “Bu hadisi duymamış mıydın?” denecek- bir risk olarak sizlere aktarmak istiyorum. Ama dikkat ediyorum ve dikkatinizi çekiyorum. Rabb’imiz: “Sen Ebu Hureyre’nin hadisini duymuştun değil mi?” der kıyamet günü. Bu sözü de bu hadisi şerifi de derdi olmayan yani “Ben doğurdum, büyütüyorum. Her ana gibi, baba gibi ben de anayım babayım.” diyene anlatmıyorum. “Kardeşim, vakfi ben kurmadım. Medreseyi de ben kurmadım. İşim yoktu zaten. Diyanet de en düşük puanla aldığı için beni buraya memur yaptılar. Ben ne yapayım. Sekizde geliyorum beşte gidiyorum. Hadi selamun aleykum.” diyene de anlatmıyorum. Mangalda kül bırakmayanlara anlatıyorum. Hani büyük toplantılar yapıp İslam için çalışman, her doğurduğu çocuğu Allah’a adayan anneler babalar olarak mangalda kül, meydanda at bırakmayan yiğitler için... Başta ben, ben de mangalda kül bırakmıyorum ama kim mangalda kül bırakmıyorsa, meydandaki atların hepsi önünden yel olup gidiyorsa şimdi bakın Peygamber aleyhissalatu vesselam ne buyuruyor.

Ebu Hureyre radiyallahu anhtan Buharî ve Müslim kaynaklı bir hadisi şerif dinliyoruz. Buyuruyor ki aleyhissalatu vesselam: “Eski peygamberlerden bir tanesi bir küfür diyarına cihat etmek için ordu kurdu.” Peygamber aleyhissalam anlatıyor. Bir peygamberi anlatıyor. İsmi vermiyor peygamberin ama bir peygamber ordu kurmuş. İşte A şehrine gidecekler kendi buldukları yerden. Diyelim ki şehir kalesinin sınırına kadar gelince orduyu toplamış bir taşın üstüne çıkmış, demiş ki: “Hey ordu! Beni dinleyin. Nişanlanmış, yakında nikâhlanıp gerdeğe girecekler geri çıksın.” Yani hazır, evlenecek hanımıyla, işte gün sayıyor, düğünü var. “Onlar geri çıksın.” demiş. Birkaç kişi ayrılmışlar veya ne olduysa. “Yeni ev yapmış, henüz çatısını kapatıyor ve birkaç gün sonra da yeni evine taşınacak olan varsa onlar da ayrılınsın. Koyun sürüsü olup da sürüsünde yakında doğum yapacak, yavrulayacak koyunlar olanlar da ayrılınsın. Siz geri gidin, siz ordumda bulunmayın. Ben aklı karısında, yaptığı evinde, yavrulayacak koyununda olmayanlarla Allah’a gideceğim.” demiş ve yola devam etmişler.

Üç engelliği geri bırakmış, üç günahkârı değil ama. Helal nikâhlanmış, bugün yarın gerdeği var. Ev yapmış helal parasıyla, yeni taşınacak evine. Taksiti bitecek, evine taşınacak ve koyunları

kuzulayacak adamın. Günah değil. Onlara “Bu ordudan çıkın.” demiş. Sonra yoluna devam etmişler. Ulaşacakları yere gittiklerinde ikinci vakti bitmek üzereymiş. Bugünkü literatürle akşam yedide oluyor diyelim. Dört gibi, beş gibi o şehre ulaşmışlar. Yanındakiler demişler ki: “Biz buraya çok kötü bir saatte geldik. Şimdi bu savaşı akşama kadar bitiremezsek gece konaklarken bu adamlar bizi burada imha ederler, mağlup oluruz. Şimdi başlasak akşam oldu yetiştiremeyeceğiz. Ne yarına kadar burada mola verebiliriz ne de savaşı bitirebiliriz durum kötü.” Elini güneşe doğru uzatmış o peygamber. (Bu, Buharî ve Müslim’de hadistir.) “Bak ey güneş.” demiş. “Sen de Allah’ın memurusun, ben de memuruyum. Önüme engel olma dur, dönme bu dünyada!” demiş. Sonra da “Bismillah.” deyip emretmiş ve fetih müyesser olup geri gelmişler.

Güneş... Güneş... Seyrini durdurdu! Kadında, kocada, ev taksitinde gözü olmayan ordu uğruna! Vakıf mı kuruyorsun? Al, peygamberden örnek işte. Bir mahallede cami mi yapacaksın? Derneğinde yeni evlenecek, karısında gözü olan biri olmasın. Ev taksiti ödeyen biri olmasın. Kuzulama derdi olan koyunları olan bir çoban alma. Yürekleri hür, yüreği kadına/eve takılmamış insanlarla yola çık, Allah seninle olsun. Senin için Güneş’i bile durdurur Allah o zaman.

Kardeşler,

Hadisi Buharî ve Müslim’den Hadis okuyoruz. Tahmin, felsefe yapmıyoruz. Hepimiz için, her anne-baba için... Dertli anne-babaysan... Her muallim için, hoca için, dertli isen... Her vakıfçı için, dernekçi için, dertli isen... Sen “Herkes yapıyor ben de yapayım.” değil de “Rabb’imin dinine hizmet olacak.” diye yapıyorsan buyur. Geri kalışımızın, evlerdeki tesirsizliğimizin, çocuklarımıza bile sözümüzün geçmeyişinin temel sıkıntısına Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz işaret ediyor. Ne dedi peygamber? “Bugün, yarın karısıyla birleşecek olan geri gitsin. Evini yeni bitirmiş, taksiti bitmiş, çatısını örtecek olan da geri gitsin. Koyunları kuzulayacak olanlar geri gitsin.” Neden? Bunlar günahkâr insanlar değil, hırsız değil, zina yapmıyorlar ama kafası takılı bir yere. Peygambere kafası Allah’tan başkasına takılmamış biri lazım.

Bisiklete bile kafası takılmamış olsun. Çikolataya kafası takılmamış olsun. Peki, bir dakika. Bu kolay mı bu kadar? Canım kolay değil tabi. Bak, peygamberin ordusundan bile “Geri çık.” denenler olmuş. Elbette kolay değil. Doğurmaktan zor, büyütme. Konuşmaktan zor, yapmak. Bir kere sen bana son beş toplantını söyle. Akraba toplantını, vakıf toplantını, cami derneği toplantını. Son beş toplantıyı örnek alalım. Son beş bayramlaşma töreninizi örnek alalım. Geri dön, bu son beş buluşmadaki gündemini bana söyle. Bayramda buluştunuz, neler konuştunuz? Hatta ve hatta en son akrabanın cenazesinde taziyeye gitmiştin ya, buradaki konuşmayı bana bir özetler misin? Hani ilk başta ağlama numaralarından sonra sohbet açılmıştı hani. Bu konuşmayı bir görelim. Bak, kafalarda neler var ama ayrılırken Allah’tan neler istiyorsun? Dervişin fikriyle zikri arasında bağlantı var.

“Selamun aleykum.” “Aleykum selam.” “Filan yerdeki ev kaçta satıldı?” “E şu kadara satıldı.” “Pahalı satılmış ve aleykum selam.” Öbür meclis: “Selamun aleykum.” “Aleykum selam.” “Hangi okula verdiniz çocuğu? O okulun puanı kaç?” “Bu çocuk kaç yaşında Rabb’i için ne kadar hazır?” Böyle bir soru yok. Zaten sen bunu iyi bir koleje verdin mi kendiliğinden mücahit olup Usume olacak, -radiyallahu anh- bitti. O okul otomatik bunu yapıyor. Gerçi okul on beş-yirmi bin lira alıyor ama cihatta ona silah alıp verecekler, kılıç yapacaklar, onun için. Ticaret yok ortada. Niye kendi kendimizi aldatmaktan zevk alıyoruz ki?

Deve kuşuna iftira ediyorlar biliyor musunuz? Zavallı hayvan başını kuma sokmazmış aslında. Hayvan kaşınmak için kuma sürtündüğünde güya başını kuma sokuyor. Kendi ayıbımızı devenin kuşuna benzettik! Neden biz bile bile tuzağa düştüğümüzü anladığımız hâlde bir geri dönüşle “Rabb’im çok yanıldık artık senin kapındayız.” deme cesareti gösteremiyoruz?

Her şeyden vazgeçtik. Her şeyden vazgeçtik. Yirmi senedir inşaatından beri bu dernek bulunduğu hâlde -imam efendisi, cemaati dâhil- “Bu cemaatin son bir ayda sayısı kaç arttı?” diye sorulduğu duyulmuş bir dernek toplantısı var mı camilerde?

Rabb’imiz (انما يعمر مساجد الله) “Allah’ın mescitlerini ihya eden, imar edenler...” dediği ayetinde biz “Kâbe’nin suyunu taşıyoruz, inşaatını yapıyoruz.” diyen müşriklere karşı dikkat ediniz, Mekkeli müşrikler Peygamber aleyhisselamın karşısına çıkıp “Sen bizi ne zannettin?” deyip “Sen bizi ne zannettin ya! Biz İbrahim aleyhisselamdan beri Kâbe’nin inşaatını yapıyoruz. Hacıların suyunu taşıyoruz. Buraları süpürüyoruz sen bizi gâvur mu zannettin?” demeye getirince Rabb’imiz ne cevap verdi onlara: (إِنَّمَا يُعْمُرُ مَسَاجِدَ اللَّهِ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَآتَى الزَّكَاةَ) Bunlar -yani sizin kastettiğiniz camiyi süpürmek, tuğlalarını yapmak, ampullerini değiştirmek,- bunlar Ebu Cehil’in de yaptığı işlerdi. Nitekim övündü Ebu Cehil. Biz Kâbe’yi, camiyi değil ya, mescit değil, Kâbe’yi- ayakta tutan adamız. Her gelen hacıya su veriyoruz, sen ne zannediyorsun? Caminin önüne su koymuş, su içiriyormuş. Cami derneğinin vazifesi bu mu?

Müşrikler öğle yaptılar da Allah Teâlâ “Sizin olsun suyunuz ya. Bu imar böyle olmaz.” buyurdu. Üstelik zezem dağıtıyorlardı gelenlere. Bir cami derneği, sadece kalfa gibi inşaat yapmak için kurulmuş bir dernek değildir. Ben şöyle bir cami derneği istiyorum: Beş toplantıdır toplanıyorlar “Kardeşler, son bir senede iki yüz gence ulaştık hâlâ iki yüz üçüncü genci bulamadık. Bu gençleri nereden toplayacağız?” Toplanıyorlar, “Filan numaralı evde her hâlde namaz kılmayan biri var, bunun için bu ay çalışacağız.” diyorlar. Onu kurtarıyorlar, imam efendi diyor ki: “Geçen burada bakkala gelen başı tam örtülmemiş bir hanım efendi gördüm.” O cami cemaati onu kurtarmaya çalışıyorlar. Eee. (انما يعمر مساجد الله) Dernek, dernek toplantısı bunlar.

Bir gün sıvasını, öbür gün badanasını gelin evi gibi cami süslüyorsun, milletten de para toplasın. Ondan sonra nakkaşları çağır. Hat yazısı yazmışsın. Alimallah Müslümanlar, bir Allah kulu gösterin bana, hafız olduğu hâlde camilerin kubbelerinde yazan yazıları okuyabilmiş birini gösterin bana. Kırk sekiz senelik hafızım, on dakika düşünmeden okuyamıyorum burada ne yazıyor diye. Okunmak için yazılmamış ki zaten. “Öbür camilerin derneği çok aktif, onlar iskele kurdurup şöyle bir boya yaptılar. Biz de Müslümanız, biz de cami derneğiyiz!” Yazıklar olsun. Camilerin betonlarına harcanan paralar, gençlere rüşvet olarak verilseydi de camilerimiz tavanlarından su aktığı hâlde, kar içeri fırtınayla dolduğu hâlde... Halı bile yok, çakıl, çakıl! Enes ibni Malik’in alınına batan o çakıllarda namaz kılan imam efendiler “Müslümanlar, sıkışın iki tane genç dışarıda kaldı ya etmeyin.” diye, “Ne zaman namaza başlayacağım?” diye sıkışacak olsalardı keşke. Ama hürriyetten söz ediyoruz. Caminin betonu, caminin imamını da müezzini de dernek görevlilerini de esir etmiş. Çocuğun kılık kıyafeti anne-babayı esir etmiş. Hürriyet yok. Kendi kendimize bağladığımız zincirler bunlar. Kim? Düşman bize bağlamadı bu zincirleri.

Biz Rabb’imize dönüp önce kendimiz sonra da çoluk çocuğumuzun hür yetişmelerini isteyeceğiz. Kızlarımız için de geçerli, erkeklerimiz için geçerli, büyüklerimiz için geçerli, hepimiz için geçerli bu. Herkes bir saymaya kalksa kaç zincirle bağlıyız, alimallah insanın ufku dağılır. Bu kadar zincirle bağlandıktan sonra kim kurtaracak bizi?

İşte, Ebu Talib’e tekrar dönüyoruz. “Yavrum senin anlattığın din benim hoşuma gitmedi.” demedi. “Ya, arkamdan ne derler, dedikodu yaparlar.” dedi. Bu putu kıramadığın için de sana yalvaran Muhammed aleyhisselam da olsa iman edemiyorsun işte. Çocuk yetiştiren anne-baba da kaç tane bu puttan var hem de modern modern? Zavallı Ebu Talib “Dışarıda kadınlar ne der?” diye merak ediyordu. Şimdi mesaj bombardımanına tutar seni komşular. Telefonun kilitlenir mesajdan “Bu çocuğu niye böyle helak ettiniz?” diye. Hür değiliz kardeşim. Komşularımız bizi esir ediyor.

Akrabalarımız esir ediyor. Çocuğu teyzesi esir ediyor, dayısı esir ediyor, amcası esir ediyor. Hür olmayandan da kulluk olmuyor.

İbni Abbas radiyallahu anhuma sadece dokuz veya on yaşındaydı asla on bir yaşında değildi. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem onu elinden tuttu devesinin arkasına koydu şöyle bir şehir turu yaptırdı ona. Bir işleri yoktu. “Gel yavrum seni gezdireyim.” dedi. En fazla on yaşında. En fazla on yaşında. Çünkü Efendi’imiz vefat ettiğinde on yaşındaydı. Bu konuşmada ihtimal iki üç sene önce olmuştur, belki de yedi yaşındaydı. Devesinin arkasına koydu onu. Kuzeni diyelim. Kuzen oluyor Efendi’imiz aleyhisselamin. Yürürken dedi ki: “Yavrum sana bir şeyler söyleyeceğim bunları hiç unutma!” “Buyur ya Resûlellah.” dedi. (Uzun bir konuşma, bir cümlesini alacağız.) “Yavrum.” dedi. “Allah senin için bir şeyi yazmadıysa eğer, kaderde yoksa bütün insanlık onu sana vermek için uğraşsalar kimse sana bir şey veremez. Çünkü Allah’ın yazı yazdığı kalem kurudu, bitti artık. Kader bitti yani yazıldı. Aynı şekilde Allah sana bir şeyi yazdıysa kaderinde bunu yiyeceksin bu olacak diye yazdıysa bütün insanlık karşınsa çıksa ‘Bunu ibni Abbas’a vermeyeceğiz.’ deseler, engelleyemezler. Allah yazdı çünkü. Böyle bil yavrum tamam mı?” “Lebbeyke ya Resûlellah, tabi tamam.”

Kardeşler,

Yorumuna geçmeden önce örnek vereceğim. “Harici” denen bir grup, daha önce onun adamı oldukları hâlde on beş bin kişi birleşip Ali bin Ebi Talip radiyallahu anha karşı savaş açtılar. Onlar da güya Müslüman’dılar. Ama Resulullah’ın damadına, Ümmet’in halifesine baş kaldırdılar, daha takvayız diye. Ali’den daha Müslüman! Kafa böyle, şimdi de var bu kafalar, kıyamete kadar da olacak. Ali radiyallahu anh dedi ki: “Bu adamlarla savaşaacağız, bunlar da namaz kıyıyorlar, acıyorum bunlara. Birisi gidip bunlara nasihat etse belki geri dönerler.” Dediler ki: “Bunların içine insan salınmaz ki. Yamyam gibi adamlar.” (Nitekim Ali’yi öldürdüler sonunda. Allah için şehit ettiler Ali’yi. Allah için ama.) Bunların içine insan salınmaz, çünkü sağ çıkılmaz buradan. İbni Abbas dedi ki: “Ben gider konuşurum merak etmeyin.” Dedi ki ona Ali bin Ebi Talib: “Nereye gidiyorsun sen? Bu deli adamları görüyorsun.” İbni Abbas dedi ki: “Bana Resulullah demişti ki: ‘Allah’ın sana yazmadığı bir şeyi insanlık sana getiremez merak etme sen.’ Ben ona iman ettim.” On beş bin kişi nedir ki? ‘Bismillah.’ dedi, gitti. İman, hürriyete bak sen. Hürriyete bak. Akşam çocuğu dışarı salsana göreyim. Markete göndersene akşam. Hürriyete bak hürriyete. Girdi, konuştu, Allah da diline bereket verdi, yarından fazlası istiğfar edip geri geldiler. E, sen böyle bir defa hür olursan dilinde de bereket olur konuştuğunda da bereket olur.

Sıkıntımız kendi kendimize kilitletiğimiz zincirlerden oluşuyor. Bu zincirler okul, diploma, komşu hatta ve hatta yersiz ve Sünnet’e uygun olmayan ibadetler... Evet. Bilerek, tekrar ederek söylüyorum. Sünnet’te uygun olmayan yersiz, lüzumsuz ibadetler de zincir olur. Ümmeti Muhammed’i, kan gövdeyi götürüyor. Ümmet’imizin şerefi/izzeti sokaklarda ayaklar altına alınıyor. Sen kendi kendine “Şu kadar sure okuyacağım.” diyorsun. Dört bin dört yüz Yasin okuyacakmış hem de bir abdestle!

Bu zinciri kendi kendine bağıyorsun. Her sene umre kaçırmaz, takva adam, oğlu internet umresi yapıyor, o Kâbe umresi yapıyor! Bir Müslüman gencecik kızını beş yüz kilometre ötelik bir şehirde üniversite okumak için gönderecek, evde de gece kalkıp teheccüt kılacak, ben de onun iyi Müslüman olduğuna inanacağım. Kimse akşam namazında çocuğunu camiye göndermeye cesaret edemiyor; fitne, fesat, can tehlikesi büyük şehirlerde. Gencecik kız üniversitede, üstelik ikinci eğitimde, akşam dokuz buçukta-onda eve gelecek. Kendi kendini aldatıyorsun. Zincirini yedi defa kapatmışsın sen üstelik açılmasın diye.

Bazı ibadetleri de şeytan yaptırıyor, teşvik ediyor. Nasıl olsa ağılattı mı seni coşuyorsun sen. Ashabı kiram neden vakit bulamadılar dört bin dört yüz Yasin okumaya? Niye Halid ibni Velid beş tane sure ezberleyemedi bu dünyada? Hürriyet başka bir şey kardeşler. Hendek Muhasarası esnasında Efendi'miz sallallahu aleyhi ve sellem Medine'si müşrikler tarafından kuşatıldı, şehrin etrafına hendek kazıldı onun için buna Hendek Savaşı deniyor. Düşman on bin kişi idi. Ve müthiş silahlanmışlar, bütün çevre kabileler birleşmişler. Bu şekilde Medine'yi kuşattılar. Ashabı kiram yaklaşık elli gün kadar bir zaman aç sefil kaldılar. Çevre kuşatıldı, yiyecek bitti. (Bildiğiniz gibi Efendimiz aleyhisselamin mucizesi ile bir gün doydular.) Böyle büyük bir zahmet, müthiş bir soğuk, ayaz bir gecede Efendi'miz sallallahu aleyhi ve sellem buyurdu ki: "Bu düşmanın son durumu nedir bunu öğrenmemiz lazım." Bu ne demek? Teyakkuzda, ateşler yakmış, saldırmak için bekleyen on bin askerin içine girecek biri, komutanları ile buluşacak, yarın saldırıp saldırmayacaklarını öğrenecek. Bu çizgi filmde olur, Roma filminde de olur, gerçekte çok zor bu. Hani gidip dürbünle bakıp "Bir hareketlilik gördüm orada." filan demek kolay. "İçine git düşmanın, komutanı ile konuş gel." diyor. İnanılır, yapılır bir şey mi? Ama ne oldu "Huzeyfe! Kalk." dedi. "Lebbeyke ya Resûlellah." "Git bak ne yapıyor Ebu Süfyan." dedi. Huzeyfe, "Kalktım, gittim." diyor. Ebu Süfyan dediği komutanları öbür tarafın. On bin koruması olan adamın yanına oturmuş. Ateşler yakmışlar, çadırlarda halaylar çekiyorlar, bir şeyler yapıyorlar. Bakmış ne var ne yok. Konuşmuş onunla. Geri gelmiş, diyor ki: "Dizlerimin bağı çözüldü gerçi ama..." Fena korkmuş. Biraz riskli bir iş yaptığı için fena korkmuş! "Ya Resûlellah, onların da kaçacak zamanları yok, fena. Durumları iyi değil." demiş. "Kalk Huzeyfe!" Hür adamı kaldırdı. Hür çünkü.

Uykuyla zincirlenmiş birini sabah namazına kaldıramazsın. Biz, hürriyet sorunu yaşıyoruz. Kendimiz bu sorunu yaşadığımız için çocuklarımıza da hürriyet sorunu yaşıyoruz. Emanet alıp "Bunu yetiştirip Ümmeti Muhammed'e kazandıracamız." dediklerimizi de yeri geliyor bu hürriyet sorunu ile karşı karşıya getiriyoruz.

Kardeşler,

Bu Ümmet'in ilk nesli hür yürekli bir nesildi. Allah onlardan razı olsun. "Kalk Huzeyfe." "Ben mi ya Resûlellah! Ben mi? Bu kadar gençler var burada. Şey, ben aslında Yasin okuyorum şimdi." diyebilirdi! "Lebbeyke ya Resûlellah. Tamam." Ziyafete çağırıyor nasıl olsa. Ziyafete çağırıyor. Lebbeyke ya Resûlellah. Allah onlardan razı olsun. Göklerde kanatlandılar. Zincirsiz, taşlara bağlanmamış, kaldırımlara kilitlenmemiş ayakları oldukları için "Ben mi ya Resûlellah." Yok! "Ben değil mi ya Resûlellah? Ben değil mi?"

Şu Rahman suresini müşriklerden birisine okusun bir taneniz deyince -Mekke'de ses soluk müşriklerin sesi soluğu zaten- İbni Mesud kalkmış "Ben okurum ya Resûlellah!" demiş. "Ya otur aşağı. Sen bir deri bir kemiksin zaten. Ne edeceksin ki sen?" demişler. "Ben okurum." demiş. "İbni Mesud sen çok zayıfsın. Bari delikanlı birini gönderelim." "Beni merak etme ya Resûlellah." demiş. Gitmiş Ebu Cehil'i bulmuş, "Otur sana son inen sureyi okuyacağım." demiş. Oturmuş, o da ne diyecek merak ediyor. (الرَّحْمَنُ عَلَّمَ الْقُرْآنَ خَلَقَ الْإِنْسَانَ عَلَّمَهُ الْبَيَانَ) Okumuş. "Beni bununla mı meşgul ettin?" demiş, patlatmış bir tokat, İbni Mesud'un kulak zarı patlamış. Kanlar akararak Efendi'mize gelmiş "Ya Resûlellah kötü çıktı. Şansım yaver gitmedi." dememiş. "Okudum, duydu ya Resûlellah." demiş. Hür adam hür. Kulak ne ki? Rahman suresinin iki ayetini ben müşriklere okuyayım, kulak feda olsun. Feda olsun kulaklar. Diller feda olsun.

Aynı İbni Mesud Resulullah'tan karşılığını aldı ama. Bir gün hurma ağacına çıkmış, hurma alıyor. Eteğini de rüzgâr uçurmuş, ayaklarını göstermiş. Ayakları görünüyor, alttaki sahabiler de espri yapıyorlar. "Arkadaşlar hangisi dal, hangisi ayak bunların?" (Çok cılız. Bir deri bir kemik. İşte kırk

kiloluk bir sahabi herhâlde.) Gülününce o da “Ne gülüyorsunuz?” demiş. “Şey dallara basma falan.” demiş, espri yapmışlar. Efendi’imiz buyurmuş ki: “O güldüğünüz ayaklar var ya kıyamet günü her biri Uhud Dağı’ndan daha ağır olacak Allah’ın terazisinde.” Çünkü o ayak kiltsiz ayak, zincirsiz ayak. Ebu Cehil’e Kur’an okunacağı zaman “Ben varım.” diyen hür adam o. Allah onlardan razı olsun.

Ve’l hamdüli’llahi rabbi’l âlemin.